

Иван Вазов

Каменният кръст

Вървим, катерим се по върлий яр,
през камъни препречени,
нажежен дъх облива ни със жар –
от урвите напечени.

Гръмовно диша конят заморен,
язик изплезил Хекторът –
кога работял, бил е разгневен
на тоз рид Архитекторът.

Допъплахме до хладний Погледец¹,
под сянката му сладостна.
Пред нас откри се планински венец,
лъсна долина радостна.

Завчас изскочи селянин, калпак
свали пред кръста каменни,
прекръсти се, подзе нагоре пак,
с мотиката на рамене.

Не поседна, ни гледката пред нас
видя великолепната!
Зове го нивата във тоя жежки час –
на някой бряг там лепната.

О, боже, сили на тез мишци дай,
на тез ръце работните,
благослови труда, що сей, копай
по урвите безплодните.

Благослови светата, боже, пръст,
що пот роси упорният,
и немите тегла и тежкий кръст
на селянина морният,

чрез чийто труд – без труд в света вървим,
и му се наслаждаваме,
на чийто мъки всичко ний дължим,
и всички го забравяме!

---

1. Висока сенчеста полянка на урвата на село Челопек. Там има старовремско оброчище с каменен кръст.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4725>]